

melsen i artikel 17 bør den endelige afgørelse om udlevering træffes senest 10 dage efter, at den anholdte har meddelt samtykke til udleveringen. I andre tilfælde bør afgørelsen træffes senest 60 dage efter anholdelsen af den pågældende. Denne frist kan dog i særlige tilfælde forlænges med 30 dage.

Da tidsfristerne ikke er obligatoriske, nødvendiggør disse ikke ændringer af udleveringsloven. Imidlertid vil en hurtig sagsbehandling i disse udleveringssager efter Justitsministeriets opfattelse bl.a. medvirke til at sikre, at den, som er ønsket udleveret, ikke sidder unødigt længe fængslet, mens sagen behandles her i landet. Der bør allerede af den årsag hurtigst muligt træffes afgørelse om, hvorvidt den pågældende kan udleveres, eller om udlevering må afslås. Endvidere må den effektivisering af sagsbehandlingen i udleveringssager, som indførelsen af den europæiske arrestordre indebærer, antages at gøre det muligt at behandle sagerne inden for de i rammeafgørelsen fastsatte frister. Hertil kommer, at Danmark efter rammeafgørelsen er forpligtet til så vidt muligt at overholde de fastsatte vejledende frister og ved overskridelse underrette både den anmodende medlemsstat og Eurojust herom. Eurojust, som er sammensat af offentlige anklagere, retsmedsmand og polititjenestemænd, er en enhed oprettet af Det Europæiske Råd, der bl.a. har til opgave at lette samarbejdet mellem medlemsstaternes retsforfølgende myndigheder, støtte efterforskningen i visse kriminalsager samt at samarbejde med det europæiske retlige netværk specielt om forenkling af efterkommelse af retsanmodninger. Eurojust påbegyndte sin virksomhed den 1. marts 2001.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, hvorledes en effektiv overholdelse af rammeafgørelsens frister for sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre sikres bedst muligt.

Justitsministeriet har på møder med repræsentanter fra Dommerforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Statsadvokatforeningen, Politimesterforeningen, Københavns Politi, Advokatrådet og Landsforeningen for beskikkede advokater drøftet fristerne i rammeafgørelsen. Under drøftelserne blev der bl.a. opnået enighed om nedenstående målsætninger for sagsbehandlingen af den europæiske arrestordre, ligesom der var bred tilslutning til at fastsætte de vejledende frister i loven.

Ifølge disse målsætninger skal Justitsministeriet så vidt muligt træffe afgørelse om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre inden 10 dage efter, at den, som arrestordren vedrører, er blevet anholdt eller har kunnet anholdes. Træffer Justitsministeriet afgørelse om, at den pågældende skal udleveres, og ind-

bringes sagen derefter for domstolene, bør der så vidt muligt træffes endelig retsafgørelse i sagen inden 50 dage efter Justitsministeriets afgørelse, således at den samlede sagsbehandlingstid ikke overstiger 60 dage.

Kan der undtagelsesvis ikke træffes afgørelse i sagen inden 60 dage efter anholdelsen, skal den myndighed, der har anmodet om, at den pågældende udleveres, straks underrettes herom. I så fald kan 60-dages fristen forlænges med 30 dage. I praksis vil underretning skulle ske ved, at anklagemyndigheden straks orienterer Justitsministeriet, når det står klart, at 60-dages fristen ikke vil kunne overholdes. Anklagemyndigheden skal samtidig oplyse ministeriet om grunden til, at det ikke vil være muligt at overholde fristen. Justitsministeriet vil herefter – på baggrund af oplysningerne fra anklagemyndigheden – snarest muligt give myndigheden i den anmodende medlemsstat underretning herom.

Med henblik på overholdelse af disse målsætninger bør sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre af anklagemyndigheden fremsendes til retten med anmodning om særlig hurtig berømmelse. Justitsministeriet vil, efter lovforslagets vedtagelse, udarbejde en vejledning om sagsbehandlingen i sager om udlevering til EU-medlemsstater til brug for politi- og anklagemyndigheden. Justitsministeriet er indstillet på at inddrage repræsentanter for bl.a. politi- og anklagemyndigheden og domstolene i det videre arbejde.

Justitsministeriet skal endvidere fremhæve rettens mulighed for at afvise en valgt forsvarer eller at nægte at beskikke en bestemt advokat som forsvarer.

Ved valg eller beskikkelse af forsvarer er udgangspunktet, at sigtedes valg eller ønske respekteres. I medfør af retsplejelovens §§ 730, stk. 3, 733, stk. 2 og 736, stk. 2, har retten imidlertid mulighed for at afvise en valgt forsvarer eller at nægte at beskikke en bestemt advokat som forsvarer (eller senere under sagen at afvise den valgte forsvarer eller tilbagekalde beskikkelsen), bl.a. hvis forsvarerens medvirken ud fra retsplejemæssige hensyn til sagens behørlige fremme ikke kan anses for forsvarlig.

Det er efter Justitsministeriets opfattelse muligt for retten med hjemmel i disse bestemmelser efter omstændighederne at afvise en valgt forsvarer eller at nægte at beskikke en bestemt forsvarer, hvis den pågældende forsvarer på grund af andre opgaver ikke vil kunne deltage i udleveringssagens behandling i et omfang, der gør det muligt at overholde de nævnte frister for behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre. På samme måde har retten mulighed for at tilbagekalde en beskikkelse af en